U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ing. V. M.,** proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2011, č. j. 10 Ca 408/2009 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2009, č. j. PPR-21386-6/ČJ-2009-0099US, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Západočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál pro Plzeňský kraj, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Plzeň-město, ze dne 8. 6. 2009, č. j. KRPP-18595/ČJ-2009-0305 IZ. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání nového zbrojního průkazu, neboť dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku zdravotní způsobilosti pro vydání zbrojního průkazu podle § 20 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů.

Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze.

V podání datovaném dnem 24. 1. 2010, jež bylo městskému soudu doručeno dne 22. 11. 2010, pak žalobce navrhl, aby byl jeho žalobě přiznán odkladný účinek.

Městský soud svým usnesením ze dne 5. 1. 2011, č. j. 10 Ca 408/2009 - 63, žalobě odkladný účinek nepřiznal. V odůvodnění usnesení konstatoval, že podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přizná soud žalobě na návrh

žalobce po vyjádření žalovaného odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a zároveň pokud se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Městský soud dospěl k závěru, že v daném případě žalobci nenahraditelná újma výkonem či jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí vzniknout nemůže. Žalobou napadeným rozhodnutím, jak městský soud poukázal, byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zbrojního průkazu. Pokud by žalobě měl být přiznán odkladný účinek, byly by tím pozastaveny účinky žalobou napadeného rozhodnutí, tj. byl by nastolen stav, jako by o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto. Žalobcovo postavení by se tím dle názoru městského soudu nijak nezměnilo, nevzniklo by mu oprávnění nabývat do vlastnictví, nosit nebo držet zbraně a střelivo. Žalobou napadeným rozhodnutím zároveň žalobci nebylo odejmuto žádné právo ani mu nebyla uložena žádná povinnost.

V poučení svého usnesení pak městský soud uvedl, že *„proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto usnesení“*.

Zmíněné usnesení žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl podáním ze dne 2.2. 2011, jež označil jako odvolání. Zároveň však v tomto podání výslovně odkázal na § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Městský soud tudíž toto podání posoudil dle jeho obsahu jako kasační stížnost a předložil ho Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel konkrétně napadá závěr městského soudu, podle kterého v daném případě nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož žalobci výkonem nebo jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí nemůže vzniknout nenahraditelná újma. Podle stěžovatele se městský soud neopodstatněně zaměřil pouze na přezkoumávané správní řízení a zcela opominul, že stěžovateli již újma vznikla, a to v souvislosti s řízením trestním.

Stěžovatel zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Nejvyšší správní v této souvislosti poukazuje na své usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikované pod č. 507/2005 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. V tehdy posuzované věci Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že *„rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Soudní řád správní celé ustanovení § 104 koncipuje natolik jednoznačně, aby nevznikaly žádné pochybnosti o jeho správné aplikaci; kasační stížnost považuje za nepřípustnou ve věcech volebních, týkaje se nákladů řízení, důvodů rozhodnutí, opětovného rozhodnutí soudu*

prvého stupně, vedení řízení, rozhodnutí povahy dočasné a konečně absence důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. a důvodů prve neuplatněných. Z uvedeného výčtu je zřejmé, že zákonodárce neposkytuje prostor pro další konkretizaci dle zvláštních okolností případu, když z hlediska právní teorie i soudní praxe je zcela zřejmé, co se míní vedením řízení i rozhodnutím dočasné povahy. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl – jako v případě stěžovatele – návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé (srov. např. NSS 1 Ans 23/2003)".

Městský soud tedy zjevně pochybil, když v poučení napadeného usnesení uvedl, že proti němu lze podat kasační stížnost. Toto pochybení městského soudu ovšem na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že kasační stížnost se nestává přípustnou z důvodu poučení soudu prvního stupně (ať již správného či nesprávného). Jinak řečeno, pokud zákon stanoví, že kasační stížnost je nepřípustná, pak závěry z toho vyplývající nelze zvrátit nesprávným poučením soudu. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 25.11. 2004, č.j. 3 Ads 37/2004 - 36, publikované pod č. 737/2006 Sb. NSS, podle něhož „*nesprávné poučení krajského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, nemůže založit její přípustnost*".

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost je nepřípustná.

Vzhledem k uvedenému městský soud ani Nejvyšší správní soud nerozhodovaly o návrhu stěžovatele na ustanovení advokáta pro jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti. Takový postup by totiž v situaci, kdy kasační stížnost musí být v každém případě pro nepřípustnost odmítnuta, postrádal smyslu. V dané věci by ustanovení advokáta zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti bylo jen nic neřešícím formalismem zbytečně prodlužujícím řízení a zvyšujícím jeho náklady, aniž by se mohlo pozitivně projevit v právní sféře stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tudíž podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. c) a § 120 s. ř. s. kasační stížnost jako nepřípustnou odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu